

SU SERPİLİR Mİ YANGINLARA BİRAZ OLSUN?

Melike Dönmez TOPKAYA

Gümüşhacıköy'ü anlatsam.. Yaşatsam hem kendime hem de herkese o tatlı duyguları yeniden.. Su serpilir mi yangınlara biraz olsun? Bağırsam adlarını yıldızcıklarımın, güneş duyduğu umutsuzluktan sıyrılır mı? O umutsuzluk ki kırgınlığından gelir, her dönüşünde üşenmeden ısıtıp aydınlattığı insanların acımasızlığından gelir, ölü yüzlerden gelir.. Canlandırabilse herkes gözünde her yıldızcığı ayrı ayrı, kalpler yumuşar mı o sıcaklıkla? Anadolu'mun güzel tabiriyle "demir gönüller hamur olur mu?".. Ve inanır mı ay, kendisine hayranlıkla bakan minik gözlerin umutla parlayacağına yeniden?

Gümüşhacıköy..

Gecenin geç vakti vardık hedefimize. Oldukça gergin bir yolculuk oldu bazılarımız için. Kaptanımızın tecrübesi ve becerikliliği, bekleyenlerimizin masum, iyi dilekleri en büyük yardımcılarımız oldu elbette. O otobüsün içinde nefeslerimizi tutmuş, kaydığımızı her an hissede hissede ilerlemeye çalışırken, en ufak bir kuşku düşmedi içimize. Bir defa olsun hiçbirimiz sorgulamadık ne için orada olduğumuzu. Yol bizim yolumuzdu, hiçbir kuşkuya yer bırakmıyordu bekleyenlerimiz içimizde.

Sıcak bir karşılama ve tanışmanın ardından gece 2'ye kadar sıcacık çaylar ve misafirperverlikle içimizi ısıttık. Yatakhanelere yürüdüğümüzde, okul yönetimine göre zorunluluktan, ama bizim her zaman tercih ettiğimiz hoş bir sürprizle karşılaştık. Yatakhanelere birer ikişer dağılacak, çocuklarla kalacaktık. Şerife'yle birlikte odamıza girdiğimizde gözlerimizi büyüttük de büyüttük, bakındık etrafımıza.. Bütün güzellikleriyle bazı yataklara ikişer kişi

yatmış olan küçük melekler, odalarını da kendi yürekleri gibi umut dolu, sevgi dolu hale getirmişlerdi. Perdelerinden masalarının üstüne kadar heryeri elleriyle işledikleri bir hasret ve incelik merkezi yapmışlardı. Bu bizi büyüleyen el işlerinin okulun birçok yerinde daha var olduğunu, iş teknik öğretmenin çok güzel işlere imza attığını ertesi gün öğrenecektik. Sabah olup da melekler gözlerini açıp güzel kanatlarından ışıklar saçmaya başlayınca önce yatakhane arkadaşlarımızla, sonra diğer bekleyenlerle tanıştık. Bize ayrılan yatakların başına süslenerek yapıştırılmış el yazısı “misafir yatağı” kağıtlarını görmemiz de aynı dakikalara rastladı.

Gece bizi zorlayan kar, gündüzün ferahlığında günümüzü bambaşka bir aydınlığa boyamış, geçecek günün güzelliğini müjdelemişti adeta. Ama ayaz da kendini tüm şiddetiyle hissettiriyordu. Hep birlikte hazırlandıktan sonra kahvaltıya inmek üzereyken, üzerinize birşey almayacak mısınız hava çok soğuk dedim, o herşeye rağmen gülümseyen dudaklarından “Yok ki ne giyelim? Üşümüyoruz zaten!” sözcükleri döküldü Şengül’ümün!. Şengül’ümü bilir misiniz?

Nereden biliyorsun güzel çocuk bu kadar sevildiğini?

Nasıl rahat ve cömert sunuyorsun o en özel yanını hiç tanımadığımız bizlere??

Muzip bir gülümsemeyi bir kolye gibi üzerinde taşır her daim. Ablası Aynur’la aynı odada kalıyor olmanın ayrıcalığını yaşar mutlulukla. Ablasının yanında hafif ürkek, uslu, biraz da şımarık.. elleri diğerleri gibi, çatlak, soğuk.. giyinirken, yüzünüzü

yıkarken, saçınızı tararken hep yanibaşınızda durur. Bakışlarınız buluştuğunda utangaç, yüzünü eğer yere. Kahvaltıya inerken büyük bir açgözlülükle ellerinizi bırakıp koşar bütün abla ve ağabeylerine. Görseniz, nicedir görmediği, hasret kaldığı kardeşine koşuyor sanırsınız! Güzeldir saçları.. Gözleri güzeldir. Büyümüş de küçülmüşçesine bilmiş bilmiş konuşur biraz rahatlayınca. Sonra bir gece apansız alır götürür sizi uzaklara.. Hazırlıksız yakalanırsınız ısıtılmış bir yatağa, uyurken sizi tutan ele, sımsıcak, ipince bir nefese.. Sormak istersiniz:

Gece uzun bir süre bizi beklediklerini, bizi beklerken uykularına daldıklarını anlattılar heyecanla. Gececek günün güzel olacağını anlamışlardı yan yana kahvaltı sırasında duruşumuzdan, o gün herşeyin farklı olacağını sezmişlerdi. İnanmaz gözlerle abla ve abilerinin ısrarlara rağmen sırada duruşlarını izliyordular.

Öğretmenlerle tanışmanın ardından hemen program başladı. Yine uzayın derinliklerine yolculuğa davet ettim zaten uzayı da aydınlatan yıldızcıklarımı. Hiç reddetmediler..

Hiç yorulmadan hayretle ve dikkatle izlediler slaytları.

-Kuyruklu yıldızın kuyruğunda ne var sizce? Söyleyince çok şaşıracaksınız!

-Ne var öğretmenim?

-Buz!

-Buz muuuu????

Kocaman kocaman açılan gözler, öğrenmeye hazır bakışlar.. Arada sivrilen, bilmesi umulandan çok daha fazlasını bilen akıllı minikler.. Biri de Yusuf'tu onlardan. Yusuf'umu bilir misiniz?

Bütün efendiliği, düzeni ve keskin bakışlarıyla oturur yerinde Yusuf. Arkadaşlarından daha uzun boylu olduğu için, en arkada oturuyor oluşuna hiç içerlemez, anlatılanların en iyi takipçisidir. Verdiği cevaplar, sorduğu sorular karşısında hayrete düşmemek mümkün olmaz. Bilirsiniz ki bu çocuk çok iyi yerlerin adayıdır. Etkinliğin sonunda anlatmaya çalıştığımız, bu ülke için, bu dünya için ne kadar önemli oldukları bilinci Yusuf'a çok yakışır. En çok da bu son sözleri iştahla ezberler Yusuf.

Sonra bir tenefüs arasında ve vedalaşırken sözlerimi hatırlatır bana, “Ben..” der, “başaracağım!”. Haykırmak istersiniz:

Yok olma güzel çocuk, kaybolma karanlıklarda sakın!

Hakkettiğince başar hayallemdiklerini!

Etkinlikleri bitirince paylaşılan lokmalara geldi sıra. Her zamanki gibi her gönüllü, gönüllü yoğunluğu az olan toplulukların yanına koşturdu yine. Gülümseyen dudaklardan binlerce ‘afiyet olsun’ döküldü, doyurdu aç gönülleri.

Serbest etkinlik saatinde ilk kez karda futbol oynadım. Halbuki, “çok soğuk içeride başka birşey oynayalım” demek için gitmişim yanlarına. Beni de kandırdılar, çamurlara bulanarak, ıslanarak ama asla üşümeyerek oynadık.

Sıra gece eğlencesine geldiğinde sabahtan beri harcandıkça biriken, çoğalan enerji de günyüzüne çıkmaya karar verdi. Ellerimiz birbirine kenetlenmiş “insanlar el ele tutuşsa, birlik olsa, uzansak sonsuza!” diyerek sevgimizi zirvelere taşırken, içimizden

taşan mutluluk gözlerimizden süzölmeye başlamıştı bile.. Çocukların arasında ilk kez o gün birbiriyle el ele tutuşanlar da vardı. Önce sıkılgan, isteksiz minik parmak ucu temaları, ilerleyen dakikalarla kenetlenmiş ellere, kalplere dönüştü.

Onlara uzaklardan gönderilen sevgileri taşımış, sevildiklerini, varlıklarından haberdar olmadıkları bazı insanların onları sevip düşündüğünü dilimiz döndüğünce anlatmıştık yine.

Geç vakitte yatakhanelimize geri döndüğümüzde yine yorgunluktan uyuyakalmış bulduk miniklerimizi. Birbirlerine sarılmış, sığınmış, gülümseyen yüzleriyle rüyalara dalmışlardı. Halbuki Ebru tenefüslerden birinde yanıma sokulmuş, birdenbire bütün heyecanıyla “gece sana herşeyimi anlatıcam. Geçmişimi, ailemi hayallerimi, herşeyimi, herşeyimi!!” diye boynuma sarılmıştı. Vedalaşırken, bu işi mektupla yapması konusunda anlaştık.. Peki siz Ebru’yu bilir misiniz?

Ebru küçücük suratı, keskin, yüksek sesiyle ortalarda dolaşıp çevresine umut dağıtın bir çocuktur. Kahkahalarıyla şenlendirir bulunduğu ortamı. Öyle canlı, enerjik ve kıvraktır ki, onu takip ederken gözleri yorulabilir insanın. Fakat aynı çocuğu soğuk televizyon odasında, televizyonun karşısındaki koltukta uykuya dalmış bulup yemeğe gelmesi için uyandırmaya çalıştığımızda müthiş inadıyla karşılaşır, inadının ancak sevgiyle düğümlelerini çözdüğünü deneyimlersiniz. Başka şartlarda bu çocuğun neler yapabileceğini hayal eder, bulunduğu şartlarda da başarabileceğini hayal edersiniz. Söz almak istersiniz:

*Söz ver bana güzel çocuk,
yitirme hiç umudunu ve heyecanını!
İçindeki enerjin seni hep iyi olana,
güzel olana çağırısın
ve sevgin dünyadaki
tüm kötülüklere meydan okusun!
Söz ver bana!!*

YİBO çocuklarının birbirlerine nasıl sahip çıktıklarına şahit olabilseydi keşke yaşayan her ruh, bakan her göz. Birbirlerinin dolaplarının içini, defterlerini ezbere bilir onlar. O küçücük elleriyle saçlarını örerler birbirlerinin. Biri biraz hasta mı? O'nun yatağını toplamak bile görev

bilinir. İki kişi yatarken birbirlerine sımsıkı sarılışları, yatakta yer açışları bile gözlerinizi doldurmaya yeter de artar bile. Öyle sevgi doludurlar ki, birbirlerinden başka kimseleri olmadığını sanırsınız, onlar buna inanmışlardır zaten çoğu zaman. Ve sevmesini çok iyi bilir YİBO çocukları. Hesapsızca, hiç sakınmadan sunarlar içlerindeki taze saflığı isteyenlere. Bakmak, görmek isteyenlere sonuna kadar açıktır dünyalarının kapıları.. YİBO çocukları derinden severler..

Hiç yaşadınız mı böyle bir sevilme duygusunu acaba? Hem de yürek bağından başka aranızda hiçbir bağın bulunmadığı insanlarla? Sıcaktır sevgileri köy kokulu yıldızcıkların.. Hiç başınıza geldi mi sabah yorgunlukla şöyle bir düzeltip üzerini örttüğünüz yatağın hiçbir görev hissi taşınmadan, severek, isteyerek özenle yeniden düzeltildiği? Pijamalarınızı yeniden katlanıp hazırlanmış buldunuz mu? Öylece ortada bıraktığınız çantanız, sizin için kendi dolabını boşaltan küçücük eller tarafından o dolaba kaldırıldı mı? Ve ısıtıldı mı buz gibi bir yatak siz o yatağa gelmeden daha? Yine birgün öncesine kadar tanımadığınız birileri tarafından? Ve birgün öncesine kadar tanımadığınız sıcak bir sarılışla sabaha kadar gülümseyerek uyudunuz mu? Koynunuzda sanki yıllardır tanıdığınız, yıldız yıldız parlayan saçların kokusunu içinize

çekerek, minik nefes alışları bağırınıza basarak uyudunuz mu? Ve sizi daha önce hiç tanımayan bir minik kız çocuğu sabaha dek uykusundan defalarca yarım yamalak uyanıp “canım ablacım benim!” diye daha sıkı sarılıp, sabah hatırlamayacağı bu ayrıntılarla uykusuna geri döndü mü?

Dünyada yaşananlar insanlara acıyı soluklatıp güneşi küstürürken, bas bas bağırmada bizim çocuklarımız, “Umut etmek için hala sebep var! Biz varız!” diye..

“Sevmek Nokta almaz Çocuklar.
Sevmeye nokta koyan
Sınıfta kalır.
Onun,
Virgülleri vardır Çocuklar.
Sevmek noktalanmaz
O, noktadır.”

Melike Dönmez

<http://www.ilkyar.org.tr>

ilkyar@ilkyar.org.tr